

Søndag den 3. august var vi så kommet frem til turens hødepunkt, orkesterets medvirken i »Polisens Dag«. Kl. 12.30 marcherede vi fra Nybroplan til Solliden, hvor de forskellige opvisninger skulle foregå. Kl. 13.15 spillede Stockholms Politiorkester en afdeling, og kl. 14.00 spillede vi vort program.

Søndag aften var vi, så vidt jeg da husker, til en afskedsmiddag med Stockholms Politiorkester. Jeg husker ikke stedet, men i hvert fald, at jeg som næstformand skulle have politimesterens frue til bords. Det var jeg meget beklemmt ved, for hvad skulle jeg dog snakke med hende om? Min bekymring viste sig dog helt unødigt, for hun talte uafbrudt, så jeg næsten ikke kunne følge med, for det svenske sprog var ikke altid lige let for mig at forstå, men aftenen gik ganske let, og jeg var blevet den oplevelse rigere.

marcherede vi gennem byen til »Fridtunatæppen«, hvor vi derefter spillede vor koncert. I avisudklippet står der, at alle borde i »Tæppan« var optagne, og i gangene og på Søderkøpingsvægen stod der »åtskilliga hundratals människor och lysnade till de olika musikstyckena«.

Tirsdag den 5. august fortsatte hjemturen, men ved Røk en mil nord for Odeshøg skete der noget. Chaufføren på vor bus følte sig ikke helt vel, så efter lidt snak om det gik han med til at overlade rattet for en stund til politiassistent Frederiksen, der havde førerbevis til stor vogn, og han kørte så bussen.

Der var venstrekørsel i Sverige den gang, men Frederiksen fandt da hurtigt rytmen i trafikken. Vi kørte ad en tilsyneladende ret nyanlagt vej, hvor rabatterne var meget bløde, og der lå løse

Mandag morgen den 4. august startede vi så hjemturen, og herunder skulle vi spille koncert i Odenses venskabsby Norrkøping. Ifølge udklip fra Østergötlands Folkeblad ankom vi dertil med en god halv times forsinkelse. Årsagen til denne forsinkelse husker jeg ikke, men efter ankomsten

småsten ved vejsiderne. Foran os kørte en ældre vogn ført af en ældre mand, og han holdt ind mod venstre vejside som for at lade os overhale. Frederiksen lagde an til overhaling, men pludselig holdt den forankørende vogn ind mod vejmidten igen, hvorfor Frederiksen holdt lidt mere til højre

for at undgå påkørsel af den forankørende. Derved kom bussen ud på de løse sten ved vejsiden, hvilket bragte den i skred, så Frederiksen ikke kunne få den tilbage på vejen igen. Vor hastighed var ikke særlig stor, så der var tid til at forudse, at det ville gå galt. Der var en ret dyb skrænt ved vor højre side, så vi var bange for, at bussen skulle vælte. Jeg sad bagest i bussens venstre side, og alle, der sad på sæderne i højre side, kastede sig ind over os og holdt fast i vore ryglæn, ligesom formanden Jens Helbak, der sad på et sæde ved siden af føreren, kastede sig ned på bunden af vognen. Vi kunne se, at vi styrede lige mod en telefonpæl, der pludselig blev splintret med et brag, og bussens forende blev derefter kastet i vejret, hvorefter bussen standsede stående vandret med venstre hjulsæt gravet godt ned i rabattens bløde jord. Der blev straks et øjeblik stilhed, så faldt højre fordør af.

Vi kunne derefter konstatere, at ingen var kommet noget alvorligt til. Vor dirigent Ertner Hansen, der sad lige bag chaufføren, havde fået en lille rift i panden, og Thorvald Jespersen havde slået sit ene ben. Han havde siddet forrest i vognens højre side lige ved fordøren, der var forsvundet sammen med dørtrinnet. Da han var kommet ud af bussen og op på vejen, savnede han pludselig den ene sko, men vi fandt den vistnok igen. Han havde som sagt slået det ene ben, men det var heldigvis ikke alvorligt.

Den materielle skade var meget stor, så bussen måtte transporteres hjem pr. jernbane.

Ved uheldet var en kasse med tomme ølflasker, der stod lige bag chaufføren, blevet vippet ud af det åbentstående vindue ved chaufførens venstre side. Det var måske den, der havde givet dirigenten en rift i panden, og hans hue var formentlig gået samme vej som ølkassen, for den var væk, og den var ikke til at finde. Den var formentlig pløjet ned i skræntens bløde jord, og måske ligger den der endnu.

Da vi var kommet os lidt efter chokket, tømte vi bussen for instrumenter og øvrige bagage.

Pludselig så vi Regnar Lysholt sidde i grøfttekanten med sin basun, der havde fået et knæk ved uheldet. Han afprøvede, om den kunne virke, og han gav sig så til at spille »Ja, vi elsker dette landet«.

Den stedlige landbetjent kom og optog rapport, og lidt efter kom politimesteren eller landsfiskalen også ud til os. Jens Helbak fik ringet til busselskabet i Odense, og de ville straks sende en anden bus for at hente os hjem. Endvidere ringede han til politistationen i Odense, hvorfra man lovede at underrette vore pårørende om uheldet.

Mens vi endnu opholdt os på uheldsstedet, kom der besked til os, at der i en nærliggende mindre by, Grænna, stod et smørgåsbord og ventede på os. Det var lige, hvad vi trængte til, og da vi havde spist, besluttede vi, at vi som tak for maden ville spille lidt for byens beboere så godt, som det nu lod sig gøre på de beskadigede instrumenter. Det var nemlig ikke alle instrumenter, der var ordentligt emballeret, og de havde fået lidt buler ved uheldet. Vi gik også en marchtur gennem byen.

Vi blev derefter transporteret til Jønkøping politistation, hvor vi skulle afvente bussen, der skulle køre os tilbage til Odense. Det blev ret sent på aftenen, før bussen var fremme, og vi var efterhånden meget trætte. Det var hen på morgenstunden før vi nåede Sjælland. Det var meget fint vejr med sol, men det så orkestermedlemmerne ikke meget til, for de snorksov hele turen over Sjælland. Også chaufføren var meget søvngig. Jeg sad på sædet lige bag ved ham, og ved min side havde jeg direktør Barfod, der var taget med til Jønkøbing, og han snakkede uafbrudt med mig, så jeg kunne i hvert fald ikke få lov til at sove. Jeg vidste godt, hvorfor han gjorde det, og det fik også mig til at holde mig vågen. Han ville nemlig med sin snak søge at hindre chaufføren i at falde i søvn under kørselen, og det lykkedes også. Vi havde god tid, så vor

hastighed var ikke særlig høj, men jeg kunne i bakspejlet se, hvordan chaufføren kæmpede mod søvnen. Han havde rullet sideruden ned og stak jævnlige hovedet ud af vinduet for at få lidt kølig vind i ansigtet. Så snart vi kom om bord på færgen, forsvandt chaufføren ned i de underste saloner, hvor han fik sig en tiltrængt blund, og han var frisk igen, da vi nåede Nyborg. Snart derefter var vi atter hjemme i Odense efter en god, men meget begivenhedsrig tur.

Vi har ikke senere spillet i Sverige, ligesom Stockholms Politiorkester heller ikke har besøgt Odense.

Oslo Politiorkester

I september måned 1947 havde vi i Odense besøg af Oslo Politiorkester. Såvidt jeg husker, skyldtes besøget, at orkesteret var inviteret til København, og man havde så lavet en turne ned gennem Jylland og over Fyn for så at fortsætte videre til København. Det var formentlig Københavns Politiorkester, der havde tilrettelagt turen. Orkesteret spillede først i Ålborg og vistnok også i Århus, hvorefter de kom til os i Odense.

Orkestermedlemmerne var indkvarteret hos O.P.O.'s medlemmer, og vi havde et hyggeligt samvær med dem. Der blev gået marchtur i byens gader, og der blev også givet koncert.

Dette besøg medførte, at Odense Politiorkester blev inviteret til Oslo i maj 1959, hvor vi så også var indkvarteret privat hos Oslo Politiorkestrets medlemmer.

I politiorkesterets scrapbog findes følgende avisudklip om politiorkesterets første rejse til Oslo. Den lyder:

*»Odense politiorkester skal spille i Oslo.
Orkesters 31 mand på genvisit efter Oslo*

Politiorkestrets besøg i Odense.

Odenseanere med god hukommelse vil huske, at de for nogle år siden hørte Oslo politiorkester spille i Odense. Det var i 1947. Nu vil Oslo-borgerne til gengæld høre Odense politiorkester, som aflægger en genvisit i den norske hovedstad.

Politiorkesteret - 31 mand, dirigenten ekspeditionssekretær Ertner Hansen medregnet - tager i dag på rejse til Norge. Turen går pr. bus til Frederikshavn og herfra med skib til Oslo.

Vi glæder os meget til turen, siger orkesterets næstformand, overbetjent Viggo Lund. Orkesteret har tidligere været uden for landets grænser. Vi har spillet i Sverige og Sydslesvig, men det er første gang, vi spiller i Oslo. Men også andre end nordmænd får lejlighed til at høre os på Norge-rejsen. Undervejs nordpå spiller vi torsdag middag i Ålborg og om eftermiddagen i Sæby. I Oslo skal vi give flere koncerter: Vi spiller i Studenterlundens ved Oslo's strøggade og sammen med Oslo politiorkester uden for hovedpolitistationen. Besøget i Oslo, der er et led i udvekslingen af politiorkestre i de skandinaviske lande, strækker sig over fredag, lørdag og søndag. Hjemturen foregår på mandag, men vi tager ikke direkte til Odense. På hjemvejen spiller vi i Frederikshavn og Vejle.«

Desværre er dette avisudklip ikke dateret, men da det står mellem andre udklip fra 1959, og vort orkestermedlem Brauny Panduro netop på denne tur fyldte 40 år og er født 30. maj 1919, kan der ikke være tvivl om årstallet.

Så vidt jeg husker, var det også på denne tur, vi var et smut i Strandby nogle få kilometer nord for Frederikshavn og spille for landbetjent Højring Karlsen, der fra begyndelsen af trediverne var medlem af orkesteret, og han spillede i øvrigt endnu med i 1946, da jeg startede i orkesteret.

Rich. Jespersen har i øvrigt i sit notat anført, at vi for første gang var i Oslo i tiden fra 28. maj til 31. maj 1959, og han var på det tidspunkt formand for orkesteret. I Oslo blev vi modtaget af Oslo politiorkester, og vi blev indkvarteret privat hos

de norske kolleger. Jeg kom til at bo hos Per Hogseth, som havde boet hos mig under deres besøg i Odense, og det førte til et varigt venskab mellem os, så vi årene derefter gensidigt besøgte hinanden i ferien. Desværre blev han alvorligt syg og døde i 1980 kun 64 år gammel. Han blev bisat samme dag, som Oslo politiorkester rejste på besøg hos os i Odense.

Besøget i Oslo blev en dejlig oplevelse, vi spillede bl.a. koncert i Studenterlundens på Karl Johan, og vi var inde at se rådhuset, ligesom vi også var i Wiegelandsparken. Begge dele var en stor oplevelse. Vi var også på en bustur til Hønefoss og til Holmenkollen, så vi fik meget at se. Den 30. maj var vi til spisning og kammeratligt samvær på »Skøyen«, der lå et stykke uden for

Til O.P.O. medlemmerne --- med damer ---

Så nærmer sig de dage, hvor vi får besøg af Oslo Politiorkesteret med damer, og vi vil da fra bestyrelsens side starte med at bringe et tak til alle de aktive medlemmer - og her da ikke mindst damerne - der har været villig til at tage en eller flere Oslo kolleger med damer i kvarter. Det er sådan det skal være, og det er jo også samtidig på opholdsted, når vi selv skal til Oslo på genvisit om et par år.

Skam kun at opholdet her bliver af så kort varighed, og det ikke kan undgås, at det hele bliver noget forceret.

Vi kan nu give følgende program (der forhåbentlig ikke skal ændres) for dagens forløb:

L ø r Freddag den 2. jun 1961. Gæsterne ankommer til Odense banegård kl. 11.38. De bliver på banegården modtaget af nogle aktive medlemmer fra O.P.O. og bliver så i busser snarest kørt til politigården, hvor O.P.O. er opstillet og spiller ved ankomsten. Der bliver kort budt velkommen af politimesteren på embedets vegne og af pk. Beck på O.P.O.s vegne. Derefter foregår indkvarteringen. Gæsterne tager derefter med kvarterværterne hjem til en antagelig tiltrængt vask, og til en god dansk middag. Kl. 14.30 skal Oslo P.O. med damer igen møde i politigården, hvorfra de - ledsaget af O.P.O.s bestyrelse i busser kører ud for at se lidt af byen. O.P.O. sørger for eftermiddagskaffe og smørrebrød med tilbehør. Kl. ca 20.30 tilbagekomst til politigården, hvor kvarterværterne bedes være for afhentning.

Lørdag den 3. juni 1961. Der kan blive et par små timer til at vise gæsterne lidt af byen, men kl. 10.00 skal Oslo kollegerne være på rådhuset (med damer). Her byder borgmesteren kort velkommen, og der bliver en kort rundvisning. Kl. 10.30 - 11.00 spiller Oslo P.O. på Flackhaven, og kvarterværterne-damerne -tager sig pænt af Oslo damerne, der herefter er fri. Kl. 11.00 går (marcherer) Oslo P.O. til politigården, hvor der sluttet med et par musiknumre for Odense kollegerne. Derefter med kvarterværterne hjem til frokost. Kl. 14.30 møder Oslo og Odense P.O. i politigården til samlet afmarch gennem byen til åfarten. Der sejles damerne selvfølgelig med (også vore egne) til Odense Tivoli, og orkestrene spiller under sejlturen på skift et par numre. Efter ankomsten til Tivoli gøres der klar til koncert af Oslo p.O. på tribunen -vi står op. Koncerten varer kun fra kl. 16.00 til kl. 16.30 og til de sidste 3 numre er O.P.O. medlemmerne klar til at "fare" ind på tribunen og spille med. Efter koncerten fri, indtil vi kl. 19.00 præcis er klar til at gå til bords på Industristripset, hvor der serveres en god middag med lidt forskellig vine til. Der udleveres vand og ølbon til Oslo med damer. Efter middagen serveres der kaffe, og så dans til kl.?

Søndag den 4. juni 1961. Formiddagen er fri, indtil Oslo P.O. kl. 12.05/14.00 - afrejser med tog her fra Odense.

Vi håber på nogle gode og fornøjelige - men vel nok hektiske dage i politimusikkens tegn.

Venlig hilsen
udvalget.

byen. Brauny Panduro havde fødselsdag den dag, så det blev fejret med maner. Han havde fået noget, hvoraf han var blevet svimmel, og det havde vist også gjort indvirkning på bussen, for da vi skulle hjem, sidesteppede den bort fra ham, eller måske var det omvendt. Næste dag rejste vi hjem. En dejlig oplevelse rigere.

I tiden 2.-4. juni 1961 var Oslo Politiorkester atter på besøg i Odense, og denne gang var damerne inviteret med. Se programmet for de pågældende dage, der blev hyggelige og minderige for alle implicerede parter.

Oslo Politiorkester har derefter besøgt Odense i 1980, 1988 og 1994.

O.P.O. har besøgt Oslo fra 28/5 til 1/6 1970. På denne tur havde vi damerne med. Vi sejlede fra Frederikshavn til Oslo og havde en fin tur ind gennem Oslofjorden. På hjemturen var det stormvejr, og mange blev søsyge, men derudover var turen til Oslo særdeles vellykket. På denne tur spillede vi i Norsk Kringkasting, hvorfra musikken blev transmitteret ud til de norske lyttere. Irvan Panduro mener, at nu afdøde Svend Jershaug fik udleveret et bånd af optagelsen, men hvor det så er havnet, vides ikke. Ingen af os mindes at have hørt det.

Derefter har Odense Politiorkester været på besøg i Oslo i tiden 13. - 17. maj 1977, 23. - 26. maj 1991 og 4. - 8 juni 1997.

Sønderjylland

Som tidligere nævnt var vor utrættelige kasserer Bertram Bruhn fra Jels i Sønderjylland, hvor han således havde en del kontakter, bl.a. med de lokale politifolk, og det benyttede han til at få arrangeret en del koncerter forskellige steder.

Den første og største tur til Sønderjylland havde orkesteret i september 1945. Man havde søgt

og fået rigspolitichefens tilladelse til turens gennemførelse. Den varede 9 dage og havde følgende rute: Haderslev, Toftlund, Aabenraa, Tønder, Gråsten, Sønderborg, Ribe, Esbjerg og Kolding.

Axel Egon Hansen var med på turen og fortæller, at orkesteret blev overvældende godt modtaget alle steder. De blev overdådigt bispist, og drikkevarer var der heller ingen mangel på. Menuen skiftede mellem flæskesteg og kyllingesteg, så efterhånden glædede de sig til at komme hjem til lidt mere jævn mad.

Turen blev med rigspolitichefens tilladelse udført som udkommando, så deltagerne fik udbetalt diæter for alle dagene, det vil sige ca. 20 kr. pr. dag, og det var jo et velkomment supplement til lønnen, der ikke var særlig stor dengang. Den var vel på det tidspunkt ca. 350 kr. om måneden.

Ved besøget i Gråsten spillede orkesteret i slotsgården. Daværende kronprins Frederik og kronprinsesse Ingrid opholdt sig på slottet på det tidspunkt, og orkesterets formand Thorvald Jespersen overrakte en buket bestående af røde og hvide nelliker til kronprinsessen, som

derefter sammen med kronprinsen overværede koncerten, der blev ledet af musikdirektør Haar. Her havde man så den oplevelse, at dirigenten overrakte taktstokken til kronprinsen, som tog imod den og derefter dirigerede Lumbyes Britta Polka.

Denne begivenhed blev fotografisk forevigtet, og efter orkesterets hjemkomst blev der fremstillet to fotomapper, som formanden Thorvald Jespersen og næstformanden Jens Helbak rejste til København med. Den ene afleverede de til kronprinsen, hos

hvem de i den anledning var i audiens, og den anden blev afleveret til rigspolitichefen.

Om besøget hos kronprins Frederik fortalte Jens Helbak, at han og Thorvald Jespersen havde siddet og talt hyggeligt med kronprinsen, der bl.a. havde fortalt, at han havde fået en ordentlig »skideballe« af sin far, kong Christian den Tiende, fordi han havde været iført shorts, mens han stod og

dirigerede orkesteret. Sådan noget kunne man ikke gøre.

Vi havde efter den tid en del virkelig gode ture til Sønderjylland. Det var navnlig Jels og Rødding, vi gæstede, og her blev vi indkvarteret hos beboerne, der beværtede os helt overdådigt, så det var et sted, vi altid

glædede os til at komme til.

Der var altid liv og glade dage, når vi drog afsted på disse ture. Så snart vi var uden for Odenses

bygrænse tog man fat på at synge forskellige »slagsange«, hvis tekster ikke altid var for sarte ører. Men vi mere sagtmødige blev efterhånden mere hårdhudede og vænnede os til sangene.

Der tales i vore dage meget om, at man skal sørge for at holde væskebalancen i orden. Det vidste mange af orkestermedlemmerne allerede den gang. Også i den grad, at der af og til kom overbalance i systemet. Det medførte så også, at der fandt væskeansamlinger sted, så man lidt oftere måtte standse bussen for at tømme beholderen. Det var dog ikke altid nemt for chaufføren at finde et passende sted til dette formål, og det var jo ikke så rart, hvis man var blevet overspændt. Nå, men orkesteret bestod jo i det væsentlige af unge mennesker, og især unge politimænd skulle vel nok finde på en udvej.

Jeg mindes således et tilfælde, hvor et af orkestermedlemmerne var meget hårdt presset. Bilen, vi kørte i, var forsynet med en dør bagest i højre side. Den måtte kunne bruges, mente han. Og det gjorde han så, og det gik skam også strålende. Men hvor var det dog farligt. Tænk, hvis døren pludselig var smækket i lige midt i proceduren. Hvad kunne der dog ikke være sket.

Koncerter og marchture iøvrigt

Det siger sig selv, at jeg som mangeårigt medlem af politiorkesteret har deltaget i de fleste koncerter og marchture i orkesterets historie. En del af disse koncerter står ret klart i min hukommelse, men jeg må indrømme, at størstedelen fortoner sig i det dunkle. En gennemgang af den foreliggende scrapbog har selvfølgelig rusket op i min hukommelse og bragt erindringer frem, som jeg næsten eller helt havde glemt. Det vil nok føre for vidt at beskrive alle koncerter og marchture, så jeg vil indskrænke mig til at nævne de vigtigste.

De første udklip fra scrapbogen er fra 1942 og viser, at orkesteret har spillet i Fredericia i anledning af Dansk Politiforbunds 40 års jubilæum. I den anledning skrev Fyns Venstreblad følgende:

»Odense Politiorkesters Fredericiatur.

Nu er Odense Politiorkester vendt tilbage efter sin succesombruste tur til Fredericia, hvor orkesteret medvirkede ved Politiforbundets 40 års jubilæum. Overalt, hvor de dygtige politimænd gav koncert, gjorde de stor lykke, og det kan bl.a. nævnes, at de spillede 2 gange foran Landssoldatmonumentet, een gang foran politigården, ligesom man foretog flere marchture gennem byen spillende Dansk Politiforbunds Jubilæumsmarch, som kapelmester Haar har komponeret, og som allerede er blevet meget populær. Søndag formiddag rejste politiorkesteret hjem efter først at have nedlagt en sigeret egekrans på Landssoldatmonumentet.«

Derefter kommer turen til Sønderjylland, som er beskrevet andet steds.

Søndag den 12. marts 1944 om formiddagen var Odense Politiorkester med ved en sørgehøjtidelighed i Odense i anledning af begravelsen af reservepolitibetjent Charles Børge Johansen, der mandag den 6. marts om aftenen var blevet dræbt ved et bombeattentat ud for indgangen til politistationen på Flakhaven.

Charles Børge Johansen var født den 23. februar 1915 i Svendborg. Han var uddannet som maskinmester, men

på grund af krigsforholdene var han søgt ind i politiet, hvor han blev ansat den 13. oktober 1942 og forrettede tjeneste ved udrykningsafdelingen i Odense.

Om aftenen den 6. marts havde han post foran indgangen til Odense Politistation på Flakhaven sammen med kollegaen Peter H. Sundby Nielsen, der var født den 20. november 1913, og herunder blev der af tyskere eller deres håndlangere kastet en håndgranat mod dem. C.B. Johansen blev så hårdt kvæstet ved attentatet, at han få timer efter døde af sine kvæstelser. Sundby Nielsen blev også hårdt kvæstet, men overlevede.

Begravelsen af C.B. Johansen skulle foregå i Vor Frue Kirke i Svendborg, og hans kiste skulle derfor føres fra Odense Amtssygehus' kapel og videre i rustvogn til Svendborg. Derom skrev Fyens Stiftstidende mandag den 13. marts bl.a.:

»Otte politibetjente bar langsomt båren ud til pladsen foran kapellet, hvor en deling fra ordenspolitiet under kommando af politiassistent H.L. Rasmussen stod opmarcheret. Desuden sås en æres-afdeling fra Falcks Redningskorps med direktør Nielson og overassistent Jensen i spidsen.

Da båren var anbragt på rustvognen, satte sørgetoget sig langsomt i bevægelse med politiorkesteret i spidsen. Orkesteret spillede Chopins sørgemarch. Så snart ligtoget kom udenfor sygehusets grund, sluttede i tusindvis af mennesker sig til det, og inden det nåede ret langt ad Sdr. Boulevard, deltog 3-4000 mennesker i følget. På hjørnet af Langelinie og Tietgens Alle standsede sørgetoget, og rustvognen fortsatte til Svendborg, fulgt af automobiler med familien samt nogle vogne fra Odense Poliiti.«

Jeg spillede ikke med i orkesteret på det tidspunkt, men jeg var med i politiets æresdeling, der sammen med orkesteret fulgte med til Svendborg.

Efter højtideligheden i kirken, blev kisten ført til kirkegården med politiorkesteret i spidsen, og der blev igen spillet Chopins sørgemarch.

Under begravelseshøjtideligheden var kirken fyldt til sidste plads, og langs ruten fra kirken til kirkegården stod folk i tusindtal for at vise C.B.

Johansen den sidste ære. Den store deltagelse var vel også en stille protest mod den tyske terror i landet.

I september 1946 besøgte orkesteret igen Sønderjylland, hvor der blev spillet i Jels og Rødding. Vi var først i Jels og marcherede ind i byen om eftermiddagen med musik, hvorefter vi spillede koncert på torvet, der i følge bladet »Dannevirke« overværedes af ca. 500 mennesker. Om aftenen var vi til kaffebord i hotellets sal, hvor vi underholdt med musik, og Birger Hansen sang nogle »arier«. Vi kunne godt mærke, vi var kommet til et »grænseland«, hvor man virkelig satte en ære i at være danske. Sangbogen var fremme og mange af vore gode fædrelandssange blev sunget.

Dagen efter, det var mandag, spillede vi i Rødding. Om eftermiddagen marcherede vi gennem byens gader, og vi spillede derefter ved »De gamles hjem« og på torvet, og om aftenen var der sammenkomst i cafe Vesta, hvor vi også spillede og Birger Hansen sang.

Hotelejer Mads Christoffersen og hustru fejrede sølvbryllupsfest den aften, og helt ubemærket havde vi taget opstilling på hotelsalens scene, og da tæppet gik op spillede vi »Det er så yndigt at følges ad« til stor overraskelse for både sølvbrudepar og gæster, idet de aldeles ikke vidste noget derom på forhånd.

I foråret eller forsommeren 1947 spillede politiorkesteret til en fugleskydningsfest i Kerteminde, og derom fortæller Axel Egon Hansen, at vi skulle køre i bus fra Park Hotel i Odense kl. 7.00 om morgenen. Han havde haft nattevagt, som sluttede kl. 6.00, og han mente, at han godt kunne nå at køre hjem og få sig en kop morgenkaffe, før vi skulle køre. Han boede den gang på Middelfartvej i Bolbro. Han kørte på cykel, men havde alligevel forregnet sig, for da han nærmede sig Park Hotel, så han, at bussen kørte, og han nåede altså ikke at komme med. Han

besluttede sig imidlertid til at fortsætte på cykel til Kerteminde, hvortil han også nåede så betids, at han kunne medvirke i koncerten. Det må man vel kalde entusiasme. På hjemturen fik både han og cyklen plads i bussen, så det gik lettere for ham.

Cabaret og forårskoncert

I efteråret 1947 arrangerede Odense Politiorkester en cabaret eller revy, som i forbindelse med en orkesterkoncert blev opført for publikum i Den nye Forsamlingsbygning i Odense. Det var også Bertram Bruhn, der var initiativtageren til denne koncert.

Aktørerne i revyen var bl.a. politiassistent A. K. Rasmussen og politibetjentene Bjarne Christensen og Brauny Panduro Jensen. Sidstnævnte var aktivt medlem af O.P.O. På spindesiden sås bl.a. »Mausi« Hansen og Anna Sonne, der begge var ansatte på politikontoret.

Ifølge Brauny Panduro havde aktørerne i første omgang en murer som instruktør, men det viste sig hurtigt, at han nok var bedre som murer end som cabaretinstruktør, så han blev droppet, og i stedet engagerede man så skuespiller Ole Larsen fra Odense Teater, der hurtigt fik sat tingene på plads, så der kom en god cabaret ud af det.

Som akkompagnatør til sangene havde man i begyndelsen reservepolitibetjent Vigand Østergaard Jensen, der var en dygtig pianist, og som også var aktivt medlem af O.P.O., hvor han, så vidt jeg husker, spillede klarinet. Som følge af indskrænkning af politistyrken, der jo i krigsårene var steget betydeligt, blev han imidlertid afskediget og forlod således politiet. Orkesterets dirigent Ertner Hansen overtog derefter hvervet som akkompagnatør.

Et orkestermedlem, Robert Madsen, der spillede 2. kornet, malede dekorationerne til cabaretten, og han fik senere hjælp af politibetjent Sigurd Hansen. De havde begge været malersvende, før de kom ind i politiet.

Der blev derefter spillet cabaret (revy) årligt indtil orkesterets 25 års jubilæum i 1952, hvor de blev afsluttet med de bedste numre fra cabareterne 1947-1952.

Den 9. marts 1947 afholdt OPO en forårskoncert på Industripalæet i Odense kl. 19.30, hvor der ud over orkesteret medvirkede forskellige kunstnere.

OPO i 1948

De fynske kystbyer Bogense, Kerteminde, Assens og Middelfart samt Rudkøbing, Marstal og Ærøskøbing besøgte i 1948, og der var overalt godt publikumsbesøg.

I Langelands Folkeblad for 16. august 1948 stod der bl.a.: »Odense politiorkester gæstede lørdag eftermiddag Rudkøbing og gav på torvet koncert fra kl. 14 til 15.30, da turen gik videre til Marstal« og videre: »I orkestret spiller forøvrigt en Rudkøbingenser, politibetjent Hans Chr. Larsen, Odense, søn af skomagler Larsen, Reberbanen.« Efter koncerten fortsatte orkesteret til Ærø, hvor vi dagen efter spillede i Marstal. Det foregik i Idrætsparken, hvor der var et meget stort publikum. Det var politiassistent Stenege, der havde arrangeret koncerten, og vi var indkvarteret privat hos borgere i byen. Jeg boede hos en boghandler. Tillige var han frimærkesamler, så vi så på frimærker om aftenen, mens de øvrige orkestermedlemmer formentlig var til fest på Hotel Ærø. Brødrene Panduro havde i hvert fald været til fest, for de fortalte, at de havde fået serveret rom med sirup. Det var ikke en drik, jeg ville nyde, men sådan er vi mennesker jo meget forskellige.

Den 3. september 1948 spillede O.P.O. en koncert på havnen i Middelfart. Det var ikke i nogen speciel anledning, men blot en af de aftenkoncerter, vi tog ud og spillede i de fynske kystbyer.

Den 9. november 1948 indviede vi en ny fane,

som vi havde fået foræret af en velynder, og de tre søm blev slået i af politikommissær Godtfred Rasmussen, højesteretssagfører Mogens Møller og orkesterets formand, kriminaloverbetjent Jens Helbak. Det foregik i den nye forsamlingsbygning i Odense.

1950'erne og 1960'erne

Den 3. og 4. juni 1950 deltog orkesteret i Det danske Årsmøde i Flensborg. Det foregik i civil påklædning, idet vi på det tidspunkt ikke måtte optræde i politiuniform i Tyskland. Den 3. juni spillede vi i »Borgerforeningen«, hvor der også var taler og anden underholdning, bl.a. sang af Else Marie og Karl og Johnny Dall samt Jørgensby Kor. Den 4. juni kl. 13.30 deltog vi i et stort optog fra Skibsbroen til sportspladsen ved Ecknersgade, hvor vi i løbet af dagen spillede koncert. Københavns Politiorkester deltog også i arrangementet. På hjemvejen spillede vi i Rødding, hvortil vi var kommet om formiddagen. Vi blev indkvarteret ved byens borgere til spisning, og om eftermiddagen marcherede vi gennem byens gader, hvorefter vi spillede en friluftskoncert i haven ved De gamles Hjem. Om aftenen spillede vi en offentlig koncert på Hotel Rødding, hvor ca. 250 mennesker var kommet for at høre os. Efter koncerten var der selskabeligt samvær, og så vidt jeg husker, overnattede vi hos vore kvarterværter og kørte hjem dagen derpå.

Orkesteret deltog i et årsmøde mere i Sydslesvig, men årstallet husker jeg ikke, og jeg har ikke kunnet finde det i det foreliggende materiale. Jeg vil dog mene, at det var året efter ovennævnte møde.

Vi var indkvarteret hos beboere i den lille by Budelsdorf, og vi spillede bl.a. i denne by samt i Slesvig og i Glycksborg.

De havde det meget fattigt dernede den gang. Jeg boede hos en familie, hvor manden var tagdækker,

og de havde to voksne sønner og en voksen datter boende hos dem. Datteren var ellers gift og havde boet i Hamborg, men hendes hjem der var totalt ødelagt af bomber, og hendes mand var vistnok russisk krigsfange. Begge sønner havde også været med i krigen, men de var jo da kommet hjem igen med livet i behold.

Som sagt havde de det meget fattigt, men alligevel serverede de flæskesteg til middagsmaden. De fortalte, at det var første gang i mange år, de havde fået flæskesteg, så jeg nænnede næsten ikke at spise det. Jeg overnattede også hos dem, og det var ikke så behageligt, for madrassens fjedre stak igennem betrækket, så det var vanskeligt at finde et nogenlunde godt sted at ligge, men det gik dog.

Knap så godt var det for vor dirigent Ertner Hansen. Så vidt jeg husker, boede han hos en enkemand, eller i hvert fald hos en enlig mandsperson. Han havde tilsyneladende glemmt alt om Ertner Hansen og var gået i byen, så da Ertner Hansen om aftenen kom hjem til kvarteret og gerne ville i seng, kunne han ikke komme ind. Han satte sig derfor på trappestenen for at vente på sin vært, men da denne ankom noget senere, var han, altså værten, så »pløret«, at han næsten ikke kunne stå på sine ben... Næste dag fik Ertner Hansen en anden kvartervært.

Axel Egon Hansen havde også en speciel oplevelse i Bydelsdorf. Han boede hos en familie, der bestod af to lidt ældre ægtefæller, en voksen datter samt hendes barn. Lejligheden var meget lille, og i den ene side af stuen stod en seng, hvori ægtefællerne sov, og så var der en seng til barnet. I den anden side af stuen stod en dobbeltseng, hvori datteren, der vel var godt 30 år, sov, og ved siden af hende skulle Axel Egon sove. Det tog man ganske naturligt i familien, og Axel måtte så »falde ind i rammen« og ærbart tage plads ved datterens side. Efter hans egen udtalelse gik det udmærket, og han fik sin nattesøvn, så han var klar til næste dags strabadser.

Fra 1. til 4. juni 1957 besøgte orkesteret

Itzehoe i Tyskland, hvor vi skulle spille for det danske militær, som var garnisoneret i denne by. Axel Egon har til denne begivenhed gjort opmærksom på en detalje, som var gledet ud af min hukommelse. Sammen med mig og to andre kolleger, muligvis Viggo Lund og Brauny Panduro, dannede vi en kvartet, og siddende på en scene spillede vi nogle smånumre, formentlig danske sange, for soldaterne.

På turen hjem til Odense spillede vi koncert i Slesvig, Padborglejren, Haderslev og Kolding. Jeg mener, vi overnattede i Padborglejren, og at vi her gik tappenstreg om aftenen. Det skete ved hjælp af lys fra fakler, og det var meget ubehageligt, for vi fik røgen fra faklerne lige ind i ansigtet. Og så gik vi gade op og gade ned mellem barakkerne, og vi spillede og vi spillede det samme nummer igen og igen, så vi til sidst ikke anede, hvor vi var. Jeg mener, det var Eli Fjord Christensen, der var tambourmajor ved den lejlighed, og han bandede godt og inderligt, da vi til sidst standsede et sted og ikke vidste, hvor vi befandt os. Vi fandt dog tilbage til udgangspunktet en oplevelse rigere.

Den 18. september 1958 aflagde Kong Frederik den 9. besøg i Odense, og herunder besøgte han også Odense politigård, hvor han blev modtaget af politimester Martensen Larsen. Politiorkesteret var opstillet ved hovedindgangen, og ved kongens ankomst spillede vi Kong Frederik den IX.'s honnørmarch.

Da kongen var kommet ind på politigården, hvor han skulle se de forskellige afdelinger, flyttede orkesteret om i gården, hvor vi spillede endnu nogle numre under kongens besøg.

En tur, som jeg synes bør nævnes, er turen til Nykøbing F og omegn i september 1958. Den var arrangeret af Helbak, som af en eller anden grund ikke mødte op ved afrejsen, og så vidt jeg husker var ingen andre rigtig informeret om, hvad der skulle ske. Det blev dog vist nok klaret ved en overpolitibetjent Erik Hass i Nykøbing, der senere